

Találkozás és búcsúzás
Az élet ennyi csak
Valaki jön, valaki megy
S az emlék megmarad

Kedves búcsúzó nyolcadikosok, kollégák, szülők, rokonok, vendégeink, tisztelt meghívottak, minden kedves jelenlevő! Szeretettel köszöntök mindenkit a Rétsági Általános Iskola 2010/2011-es tanévének ballagási ünnepségén.

Az általános iskola nyolc év tanulást jelent, alapfokú szaktárgyi ismereteket és általános műveltséget a középiskolai tanulmányok folytatásával. A gyermekkor lezárása is egyben, hiszen a tisztaság, őszinteség, a világra való gyermeki rácsodálkozás is lassan elmarad a felnőtté válás során. Az intézmények is rövidebb szakaszokra biztosítanak jelenlétet a továbbiakban. Ma, június 11 - én azt mondom: elérkezett az idő, amikor el kell válnunk. Az iskola kapui nyitva állnak, éppúgy, mint amikor több évvel ezelőtt befogadtak benneteket. A különbség csak annyi, hogy most kiléptetek a védő szárnyak mögül. Nincs több várakozás, menni kell, és az úton haladni előre.

József Attila Kész a leltár című költeményében helyesen így fogalmaz: születtem, elvegyültem és kiváltam. Az első igazi kiválás peremén álltok, hogy aztán újra elvegyüljétek egy másik rendszer követelményeiben, más diákokkal együtt, ahol újrakezdődik minden, s éppúgy várjátok majd a továbblépés lehetőségét, mint most. Az élet szüntelen körforgás. Meg kell benne találnunk a helyünk. Van, akinek ez hamar sikerül, lesznek később érők is. Örüljünk annak, bármennyire is fájdalmas a búcsú, hogy sikerült tanulmányaitokat befejezni. Tudom, jó és kevésbé jó érzések is kavarnak bennetek, de higgyétek el, ilyen szabad, felhőtlen, minden felelősségtől mentes időszak már nem lesz több életetek során. Szüleitek minden gondot levettek a vállaitokról, gondoskodtak rólatok, egyengették útjaitokat. Kérem, ne felejtsetek ezt megköszönni nekik.

Tanáraitok nem mindenre akartak megtanítani benneteket, hiszen aki mindent tud, már nem kíváncsi semmire. A tudáshoz való hozzáférés lehetőségét mutatták meg, hogy most már önállóan tudjatok boldogulni, a sok ismeretből azt válasszátok ki, amire szükségetek van.

A tanár híddá feszül s biztatja tanítványait, keljenek át rajta.
Majd miután megkönnyítette számukra az átjutást,
bolderan összeroskad, arra buzdítva őket,
hogy maguk építsenek hidat. (Nikosz Kazantzakis görög író szerint)

Mondhatjátok, hogy mennyi mindent tanulunk, amire soha nem lesz szükségünk. De honnan lehet ezt tudni? Később majd magatokat hibáztatjátok,

hogy amikor itt volt az ideje, nem foglalkoztatok eleget, vagy többet a tanulással. Pedig legfőbb feladatotok volt: a rendszeres iskolába járás, a képességeitek kibontakoztatása, nyelvek elsajátítása, társas kapcsolatok kiépítése, önismeret, bizalom, akarat, jó szándék kimutatása.

Az itt maradó alsóbb évesek felnéznek rátok. Ti vagytok a legnagyobbak, legokosabbak, legérettebbek. Vajon így is viselkedtetek mindig? Döntsetek el magatok. A másokkal szembeni elvárásaitok nagyok, de önmagatokkal szemben tudtok-e igazságosak lenni. Az embert őrizzétek meg magatokban: a józan ész és a szív diktálta szeretet vezéreljen benneteket! Maradjatok meg egyszerű, tisztességes magyar embernek, és fejlesszétek tudásotokat. Ez az egyetlen hatalom, amit senki nem vehet el tőlünk. Embernek lenni nagyon nehéz - ahogy Albert Schweitzer híres tudós mondja – de másnak lenni nem érdemes.

Induljatok! Vigyétek el iskolánk hírét a nagyvilágba, ne feledkezzetek meg egymásról, ha már nem is lesztek együtt, hiszen nem az elválás az örök feledés, hanem a feledés az örök elválás - egy közmondás szerint. Mi jó szívvel gondolunk rátok, s ha szükség van ránk, megtaláltok bennünket. Jó egészséget és sikeres utat kívánok. Viszontlátásra!